

prima instanță: V. Sandu
instanța de apel: A. Panov, M. Moraru, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Dabija împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016 prin care s-a respins apelul de către Serviciul Vamal și menținută hotărârea judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 28 octombrie 2015, prin care acțiunea s-a admis parțial,

c o n s t a t ă :

La 06 mai 2015, Igor Dabija a depus cererea de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 55-O din 24 februarie 2011, emis în privința automobilului de marcă „Volkswagen LT28”, caroseria nr. WVZZZ2DZXH011030 și repararea prejudiciului moral, pe care îl estimează în sumă de 100 000 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că în luna decembrie 2009 a procurat automobilul de model „Volkswagen LT28”, caroseria nr. WVZZZ2DZXH011030, pe care l-a introdus în țară prin postul vamal Leușeni-Albița, în rezultat fiindu-i eliberată adeverința vamală TV-25 nr. 0188076 din 27 decembrie 2009.

Ulterior, la 24 februarie 2011, prin ordinului Serviciului Vamal nr. 55-O, adeverința vamală TV-25 nr. 0188076 din 27 decembrie 2009 a fost anulată pe motivul că în rezultatul verificării suplimentare s-a stabilit că, automobilul susmenționat a fost fabricat în anul 1998 și avea mai mult de 10 ani.

Menționează că la 26 februarie 2015, când a luat cunoștință cu ordinul contestat, a depistat că a fost comisă o eroare ce constă în înlocuirea literei „X” cu litera „W” (a 10-a literă a nr. caroseriei care este simbolul anului fabricării automobilului).

Respectiv, anul fabricării automobilului de model „Volkswagen LT28”, caroseria nr. WVIZZZ2DZXH011030 este 1999 și nu 1998, precum a fost indicat în ordin.

Astfel, la 06 martie 2015, și ulterior în mod repetat, s-a adresat cu cerere prealabilă către Serviciul Vamal prin care a solicitat înlăturarea erorii, însă nu a primit nici un răspuns.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 28 octombrie 2015 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată.

S-a anulat ordinul nr. 55-O din 24 februarie 2011 emis de Serviciul Vamal, ca fiind neîntemeiat.

S-a respins cererea reclamantului Igor Dabija privind încasarea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 04 noiembrie 2015 Serviciul Vamal a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016 s-a respins apelul declarat de Serviciul Vamal și s-a menținut hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 28 octombrie 2015.

La 23 aprilie 2016, prin intermediul oficiului poștal, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 februarie 2016 și a hotărârii Judecătorei Centru mun. Chișinău din 28 octombrie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă ca nefondată și depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

În motivarea recursului, a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material.

Susține că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au luat în considerare că cererea de chemare în judecată a fost înaintată peste termenul legal de adresare în instanță, prin urmare fiind încălcat art. 14 și art. 17 Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

În acest sens, menționează că instanțele de judecată nu au luat în considerare declarațiile intimatului din cererea prealabilă din 06 martie 2015, conform căreia se deduce că acesta făcuse cunoștință anterior cu extrasul din ordinul nr. 55-O din 24 februarie 2011.

Totodată, susține că instanțele au ignorat prevederile art. 10 alin. (11) Legea nr. 1569 din 20 decembrie 2002 cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice.

Consideră că instanța de judecată neîntemeiat a invocat la caz Protocolul 1 al CEDO și termenul de 6 ani de la obținerea dreptului de proprietate, ca motiv de imposibilitate de punere în discuție a actelor ce țin de importul automobilului, or, ordinul contestat a fost emis la 24 februarie 2011 iar ÎS „CRIS ”Registru” a informat intimatul la 19 martie 2013. Respectiv doar intimatul este responsabil de examinarea tardivă, după 6 ani, a actelor ce țin de importul automobilului în litigiu.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432 alin. (1) și (2) lit. a), b) și c) Codul de procedură civilă.

Prin referința din 25 mai 2016, avocatul Valeriu Seminciuc acționând în interesele intimatului Igor Dabija, a solicitat să fie respins recursul declarat de Serviciul Vamal ca nefondat.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare a Curții de Apel Chișinău nr. 12937 (f.d. 89), copia deciziei a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 februarie 2016, însă la materialele dosarului nu există dovada legală de recepționare, astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și potrivit art. 434 Codul de procedură civilă, recursul declarat la 23 aprilie 2016 se consideră depus în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficientă probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Serviciul Vamal nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Serviciul Vamal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari